

Zaak C-72/22 PPU

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

4 februari 2022

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 februari 2022

Verzoekende partij:

M. A.

Andere partij in de procedure:

Valstybės sienos apsaugos tarnyba (nationale
grensbewakingsdienst, Litouwen)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

De rechtmatigheid van en de rechtvaardiging van het in bewaring houden van een derdelander die de status van asielzoeker wenst en die illegaal het grondgebied van de Republiek Litouwen is binnengekomen en daar illegaal verblijft in het geval dat in het land een noodsituatie is afgekondigd als gevolg van een massale toestroom van vreemdelingen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming; uitlegging van artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale

bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; en uitlegging van artikel 8, leden 2 en 3, van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

Artikel 267, derde alinea, Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 7, lid 1, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen regels van nationaal recht, zoals die welke in casu van toepassing zijn, die in geval van afkondiging van de staat van beleg, de noodtoestand of een noodsituatie als gevolg van de massale toestroom van vreemdelingen het in beginsel een vreemdeling, die illegaal het grondgebied van een lidstaat is binnengekomen en daar illegaal verblijft, beletten een verzoek om internationale bescherming in te dienen?

2. Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend luidt, moet artikel 8, leden 2 en 3, van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming dan aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan regels van nationaal recht waarbij, in geval van afkondiging van de staat van beleg, de noodtoestand of een noodsituatie als gevolg van de massale toestroom van vreemdelingen, een asielzoeker in bewaring mag worden gehouden op de enkele grond dat hij het grondgebied van de Republiek Litouwen is binnengekomen door het illegaal oversteken van haar staatsgrens?

Aangehaalde bepalingen van het Unierecht

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: „richtlijn 2011/95”): artikel 4, lid 1.

Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: „richtlijn 2013/32”): artikel 6, artikel 7, lid 1, en artikel 33.

Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: „richtlijn 2013/33”): overweging 15, en artikel 8, leden 2 en 3.

Aangehaalde bepalingen van het nationaal recht

Įstatymas dėl užsieniečių teisinės padėties (wet van de Republiek Litouwen betreffende de rechtspositie van vreemdelingen) (geldende versie; hierna: „wet op de rechtspositie van vreemdelingen”): artikel 2, leden 18⁴ en 20 („definities”); artikel 10, punt 1 („illegale binnenkomst in de Republiek Litouwen”); artikel 23, punten 6 en 8 („illegaal verblijf in de Republiek Litouwen”); artikel 67, lid 1¹ („indiening van een asielverzoek”) (geldig van 12 augustus 2021 tot en met 1 januari 2022); artikel 77, lid 1 („omstandigheden die de behandeling van een asielverzoek uitsluiten”); artikel 113, leden 1 en 4 („redenen voor bewaring van een vreemdeling”); artikel 140¹², leden 1 en 2 („indiening van een asielverzoek”), artikel 140¹⁷ („redenen voor bewaring van een asielzoeker”), en artikel 140¹⁹, leden 1 en 2 („alternatieven voor bewaring”) van hoofdstuk X² („toepassing van deze wet in geval van afkondiging van de staat van beleg, de noodtoestand of een afkondiging van een noodsituatie als gevolg van de massale toestroom van vreemdelingen”).

Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2016 m. vasario 24 d. įsakymu Nr. 1V-131 patvirtintas Prieglobsčio Lietuvos Respublikoje suteikimo ir panaikinimo tvarkos aprašas (bijlage bij de procedure voor het toekennen en intrekken van asiel in de Republiek Litouwen, goedgekeurd bij beschikking nr. 1V-131 van 24 februari 2016 van de minister van Binnenlandse Zaken) (geldende versie; hierna: „bijlage”): artikelen 22, 23 en 24.

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2021 m. liepos 2 d. nutarimas Nr. 517 „Dėl valstybės lygio ekstremaliosios situacijos paskelbimo ir valstybės lygio ekstremaliosios situacijos operacijų vadovo paskyrimo“ (resolutie nr. 517 van de regering van de Republiek Litouwen van 2 juli 2021, „inzake de afkondiging van een nationale noodsituatie en de benoeming van het hoofd van de nationale noodoperaties”): punt 1.

Lietuvos Respublikos Seimo 2021 m. liepos 13 d. rezoliucija Nr. XIV-505 „Dėl hibridinės agresijos atėmimo“ (resolutie nr. XIV-505 van het parlement van de Republiek Litouwen van 13 juli 2021 „inzake het tegengaan van hybride agressie”): punt 5.

Beknopte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Op 17 november 2021 is verzoeker, M. A., die samen met andere derdelanders per minibus vanuit Litouwen was gereisd, door grenswachters van dat land op het grondgebied van de Republiek Polen aangehouden omdat hij niet in staat was de benodigde reisdocumenten, visa of vergunningen voor verblijf of vestiging in Litouwen en in de Europese Unie over te leggen. Op 19 november 2021 werd verzoeker overgedragen aan functionarissen van de aan het Litouwse ministerie van Binnenlandse Zaken verbonden nationale grensbewakingsdienst (hierna: „de grensbewakingdienst”) en door hen gedurende 48 uur in bewaring gehouden. De grensbewakingsdienst verzocht de Alytus afdeling van de Alytaus apylinkės teismas (arrondissementsrechtbank, Alytus) (hierna: „rechter in eerste aanleg”) om verzoeker in bewaring te mogen stellen voor een periode van maximaal 6 maanden totdat zijn rechtspositie was vastgesteld. De grensbewakingsdienst gaf bij de rechter in eerste aanleg aan dat de Litouwse informatiesystemen geen gegevens bevatten over de rechtspositie van verzoeker in Litouwen of over zijn oversteken van de staatsgrens, en dat hij Litouwen illegaal was binnengekomen en daar illegaal verbleef op een moment dat er een nationale noodsituatie was afgekondigd als gevolg van een massale toestroom van vreemdelingen, en dat hij zou kunnen onderduiken om bewaring, en mogelijke uitzetting, te voorkomen. Verzoeker voerde bij de rechter in eerste aanleg aan dat de eindbestemming van zijn reis een ander land binnen de Unie, namelijk Duitsland was.
- 2 Op 20 november 2021 werd verzoeker in afwachting van een beslissing over zijn rechtspositie in Litouwen, bij beslissing van de rechter in eerste aanleg, in bewaring gesteld voor een periode van 3 maanden tot uiterlijk 18 februari 2022. Aangezien verzoeker ter zitting om internationale bescherming had verzocht, beschouwde de rechter in eerste aanleg hem als asielzoeker. Gelet op het feit dat verzoeker Litouwen illegaal was binnengekomen, heeft de rechter in eerste aanleg erkend dat er een reden voor bewaring van een asielzoeker bestond in de zin van artikel 113, leden 2 en 4, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen: volgens deze bepaling kan een asielzoeker in bewaring worden gehouden om de redenen te achterhalen die ten grondslag liggen aan zijn of haar asielverzoek (indien informatie over die redenen niet kon worden verkregen zonder de asielzoeker in bewaring te houden) en indien er, gelet op bepaalde in de wet op de rechtspositie van vreemdelingen genoemde omstandigheden, redenen bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling zou kunnen onderduiken om uitzetting te voorkomen.
- 3 Tegen deze beslissing van de rechter in eerste aanleg heeft verzoeker beroep ingesteld bij de Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen), en verzocht om toepassing van een alternatieve maatregel voor bewaring, namelijk de verplichting om zich regelmatig op een vast tijdstip te melden bij de grensbewakingsdienst. Verzoeker herhaalde bij de hoogste bestuursrechter zijn asielverzoek.

- 4 Op 24 januari 2022 heeft verzoeker bij de grensbewakingsdienst een asielverzoek ingediend, dat is doorgestuurd naar de migratiedienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken (hierna: „migratiedienst”). Op 27 januari 2022 heeft de migratiedienst het asielverzoek van verzoeker teruggestuurd met de vermelding dat het niet was ingediend in overeenstemming met de vereisten van de Litouwse wetgeving en dat het bovendien niet tijdig was ingediend. Ter zitting hebben de vertegenwoordiger van de grensbewakingsdienst en de vertegenwoordiger van verzoeker de verwijzende rechter verzocht de migratiedienst te gelasten het asielverzoek te behandelen.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 5 Volgens verzoeker heeft de rechter in eerste aanleg hem ten onrechte de zwaarste maatregel opgelegd, namelijk bewaring, die onevenredig was en verzoeker meer beperkte dan nodig was om het doel ervan te bereiken, namelijk de redenen voor verzoekers asielverzoek te verduidelijken. Verzoeker stelt dat hij op 20 november 2021 een schriftelijk verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij een niet-geïdentificeerde functionaris van de grensbewakingsdienst, maar dat hij niet beschikt over informatie over de voortgang van de behandeling van dat verzoek. Verzoeker herhaalde ter zitting zijn asielverzoek. Verzoeker verklaart bovendien dat hij niet wist dat hij Litouwen vanuit Belarus was binnengekomen, omdat Belarussische grensbeambten hem hadden verzekerd dat hij zich na het oversteken van de staatsgrens in Polen zou bevinden.
- 6 De grensbewakingsdienst wijst erop dat verzoeker, die vanuit een onveilig land een veilig land (Litouwen) is binnengekomen, de bevoegde autoriteiten niet om vaststelling van zijn rechtspositie heeft verzocht, maar zijn reis door de lidstaten van de Unie heeft voortgezet en illegaal hun binnengrenzen is overgestoken. Gelet op het feit dat verzoeker geen verblijfplaats in Litouwen heeft en hij in dit land geen sociale, economische of andere banden of middelen van bestaan heeft, is het zeer aannemelijk dat hij, indien een alternatieve maatregel voor bewaring wordt toegepast, zijn verblijfplaats zal verlaten voordat een beslissing over zijn rechtspositie in Litouwen wordt genomen. Volgens de grensbewakingsdienst zijn er geen gegevens over het geregistreerde asielverzoek van verzoeker, omdat een dergelijk asielverzoek niet is ingediend in overeenstemming met de in Litouwen geldende wetgeving.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 7 De verwijzende rechter merkt om te beginnen op dat, om te bepalen of verzoeker naar behoren in bewaring is gehouden en of op hem een alternatieve maatregel voor bewaring kan worden toegepast, moet worden nagegaan of verzoeker moet worden geacht de rechtspositie van een asielzoeker te hebben, aangezien bepalingen van nationaal recht verschillend van toepassing zijn op de bewaring en op de alternatieve maatregelen voor bewaring van vreemdelingen die wel en vreemdelingen die niet over die status beschikken.

- 8 Bij het analyseren van de bepalingen van nationaal recht die hier betrekking op hebben, merkt de verwijzende rechter op dat, overeenkomstig artikel 140¹⁷ van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen, dat bepaalt op welke gronden een asielzoeker in bewaring kan worden gehouden in geval van afkondiging van de staat van beleg, de noodtoestand of een noodsituatie als gevolg van de massale toestroom van vreemdelingen, een asielzoeker enkel in bewaring mag worden gehouden in gevallen vermeld in artikel 113, lid 4, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen en wanneer hij illegaal het grondgebied van Litouwen is binnengekomen, terwijl voor een vreemdeling die niet de status van asielzoeker heeft, andere redenen voor bewaring gelden (artikel 113, leden 1 tot en met 7, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen). De verwijzende rechter wijst er ook op dat een alternatieve maatregel voor bewaring, namelijk huisvesting van de vreemdeling bij de grensbewakingsdienst of in een andere daartoe aangepaste faciliteit zonder zijn bewegingsvrijheid te beperken, slechts kan worden toegepast indien is erkend dat een vreemdeling de status van asielzoeker heeft (artikel 140¹⁹, leden 1 en 2, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen).
- 9 Krachtens de bepalingen van nationaal recht, verwijst het begrip „asielzoeker” naar een vreemdeling die, overeenkomstig de procedure in de wet op de rechtspositie van vreemdelingen, een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen (artikel 2, lid 20, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen). De verwijzende rechter benadrukt dat artikel 2, lid 18⁴, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen een asielverzoek weliswaar omschrijft als een verzoek ingediend in welke vorm dan ook van een vreemdeling met betrekking tot de toekenning van asiel in Litouwen, maar dat een dergelijk verzoek enkel mag worden ingediend overeenkomstig de procedure van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen.
- 10 Artikel 140¹², lid 1, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen voorziet in de volgende procedure voor het indienen van een asielverzoek in geval van een afkondiging van de staat van beleg, de noodtoestand of een noodsituatie als gevolg van de massale toestroom van vreemdelingen: het asielverzoek kan door een vreemdeling worden ingediend: (1) aan grensdoorlaatposten of in transitzones – bij de grensbewakingsdienst; (2) op het grondgebied van Litouwen in geval van een legale binnenkomst in Litouwen – bij de migratiedienst; (3) in een ander land – bij diplomatieke missies of consulaire posten van Litouwen aangewezen door de minister van Buitenlandse Zaken. Een asielverzoek dat is ingediend in strijd met de procedure genoemd in lid 1 van dit artikel wordt niet aanvaard en een toelichting dient te worden verstrekt waarin de procedure voor het indienen van een asielverzoek wordt uitgelegd (artikel 140¹², lid 2, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen). Indien een asielverzoek is ingediend bij een autoriteit die niet is aangegeven in de desbetreffende bepaling van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen en/of niet voldoet aan de vereisten die zijn vastgesteld in de specifieke bepalingen van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen of de bijlage, moet het verzoek worden teruggestuurd naar de betrokken vreemdeling en moet hij worden ingelicht over de procedure voor het indienen van asielverzoeken (punt 23 van de bijlage).

- 11 Volgens de wet op de rechtspositie van vreemdelingen dient de binnenkomst van een vreemdeling in Litouwen als illegaal te worden beschouwd indien die persoon is binnengekomen in strijd met de bepalingen van de Schengengrenscodex (artikel 10, lid 1), en het verblijf van een vreemdeling in Litouwen dient als illegaal te worden beschouwd indien die persoon in Litouwen verblijft zonder een reisvergunning of visum, wanneer hij verplicht is om in het bezit te zijn van een reisvergunning of visum, of wanneer hij Litouwen illegaal is binnengekomen (artikel 23, leden 6 en 8). Onder verwijzing naar deze bepalingen van nationaal recht en gelet op het feit dat verzoeker in het hoofdgeding Litouwen is binnengekomen in het bezit van een paspoort, maar zonder documenten waaruit zijn legale binnenkomst en verblijf blijkt, stelt de verwijzende rechter vast dat verzoeker Litouwen illegaal is binnengekomen en er illegaal verblijft, en bijgevolg uit hoofde van artikel 140¹², lid 1, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen geen asielerzoek kan indienen. Alhoewel de grensbewakingsdienst een beoordelingsmarge heeft om een asielerzoek te aanvaarden dat is ingediend door een vreemdeling die illegaal de Litouwse staatsgrens is overgestoken door rekening te houden met de kwetsbaarheid van die persoon of andere specifieke omstandigheden (artikel 140¹² lid 2, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen), is naar het oordeel van de verwijzende rechter een dergelijke beoordelingsmarge niet nader gespecificeerd en is het onmogelijk om de beperkingen en doeltreffendheid hiervan te bepalen.
- 12 De verwijzende rechter heeft de Unierechtelijke bepalingen die betrekking hebben op de toekenning van de status van verzoeker om internationale bescherming verder geanalyseerd. De verwijzende rechter wijst erop dat lidstaten volgens artikel 7, lid 1, van richtlijn 2013/32 verplicht zijn ervoor te zorgen dat een persoon het recht heeft een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Volgens artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95 kunnen lidstaten van verzoeker verlangen dat hij zo spoedig mogelijk alle elementen indient die nodig zijn om het verzoek om internationale bescherming te staven, en zijn lidstaten verplicht om samen te werken met de persoon die om die bescherming verzoekt wanneer hij het verzoek indient. Volgens de verwijzende rechter verleent artikel 6 van richtlijn 2013/32 lidstaten een beoordelingsmarge om de procedure voor de indiening van verzoeken om internationale bescherming vast te stellen; de toepassing van een dergelijke beoordelingsmarge kan echter niet tot gevolg hebben dat de daadwerkelijke mogelijkheid om zo spoedig mogelijk een verzoek in te dienen wordt beperkt.
- 13 De verwijzende rechter merkt op dat de indiening van een verzoek om internationale bescherming bij een van de in artikel 6 van richtlijn 2013/33 bedoelde autoriteiten door het Hof wordt beschouwd als een essentiële stap in de procedure voor het toekennen van internationale bescherming. Een derdelander of staatloze is een persoon die om internationale bescherming verzoekt in de zin van artikel 2, onder c), van richtlijn 2013/32 zodra hij een dergelijk verzoek indient. Een dergelijk verzoek wordt bovendien geacht te zijn gedaan zodra de betrokkene bij een van de in artikel 6, lid 1, van richtlijn 2013/32 bedoelde autoriteiten te kennen heeft gegeven internationale bescherming te wensen, zonder dat de

weergave van deze wens aan enige administratieve formaliteit kan worden onderworpen (arrest van 17 december 2020, Europese Commissie/Hongarije, C-808/18, EU:C:2020:1029, punten 97, 99 en 100).

- 14 Voorts wordt in de rechtspraak van het Hof gepreciseerd dat, ten eerste, de verkrijging van de status van verzoeker om internationale bescherming niet afhankelijk kan worden gesteld van de formele indiening van een verzoek of de registratie ervan, en, ten tweede, het feit dat een derdelander aan een „andere autoriteit” in de zin van artikel 6, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2013/32 te kennen geeft om internationale bescherming te willen verzoeken, volstaat om hem de hoedanigheid van aanvrager van internationale bescherming te verlenen, zodat dan de termijn van zes werkdagen ingaat waarbinnen de betrokken lidstaat dit verzoek moet registreren (arrest van 9 september 2021, Bundesrepublik Deutschland/SE, C-768/19, EU:C:2021:709, punt 49). Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven (arrest van 22 november 2012, M.M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 66).
- 15 De verwijzende rechter benadrukt dat, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof, elke derdelander of staatloze het recht heeft om op het grondgebied van een lidstaat een verzoek om internationale bescherming te doen, inclusief aan de grenzen of in de transitzones van die lidstaat, zelfs al verblijft hij illegaal op dat grondgebied; hij moet dit recht hebben, ongeacht de slaagkans van een dergelijk verzoek; zodra de derdelander of de staatloze een dergelijk verzoek doet, verkrijgt hij de hoedanigheid van persoon die om internationale bescherming verzoekt in de zin van richtlijn 2013/32. Deze verzoeker kan in principe niet worden geacht illegaal te verblijven op het grondgebied van de lidstaat waar hij zijn verzoek heeft gedaan, zolang daar niet in eerste aanleg op is beslist (arrest van 16 november 2021, Europese Commissie/Hongarije, C-821/19, EU:C:2021:930, punten 136 en 137).
- 16 De verwijzende rechter merkt tevens op dat in artikel 33, lid 2, van richtlijn 2013/32 een uitputtende opsomming wordt gegeven van de situaties waarin de lidstaten een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk kunnen beschouwen (arrest van 14 mei 2020, FMS e.a., C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punt 149); bijgevolg kan volgens deze bepaling het verzoek om internationale bescherming dus niet niet-ontvankelijk worden verklaard op grond van het feit dat het niet is ingediend met inachtneming van de procedure waarin de wetgeving voorziet. Volgens de verwijzende rechter kan de weigering om een verzoek om internationale bescherming in te willigen dat in strijd met de in de wetgeving neergelegde procedure is ingediend, niet worden gerechtvaardigd door het feit dat een massale toestroom van vreemdelingen afbreuk kan doen aan de daadwerkelijke uitoefening van de taken van de autoriteiten die zich bezighouden met migratie. Het is weliswaar aan de lidstaten om zich er met name van te

vergewissen dat de buitengrenzen alleen legaal worden overschreden, maar de lidstaten kunnen aan de naleving van een dergelijke verplichting geen rechtvaardiging ontleen om artikel 6 van richtlijn 2013/32 te schenden (arrest van 17 december 2020, Europese Commissie/Hongarije, C-808/18, EU:C:2020:1029, punt 127).

- 17 Aangezien de betrokken bepalingen van nationaal recht een mogelijkheid om een asielverzoek in te dienen in beginsel uitsluiten omdat de vreemdeling Litouwen illegaal is binnengekomen en er illegaal verblijft, wenst de verwijzende rechter te vernemen of deze nationale bepalingen in strijd zijn met artikel 7, lid 1, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU.
- 18 Indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord, wenst de verwijzende rechter tevens te vernemen of artikel 8, leden 2 en 3, van richtlijn 2013/33 aldus moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan bepalingen van nationaal recht, zoals bijvoorbeeld artikel 140¹⁷, lid 2, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen, volgens hetwelk, in geval van afkondiging van de staat van beleg, een noodtoestand of een noodsituatie als gevolg van een massale toestroom van vreemdelingen, een asielzoeker in bewaring kan worden gehouden op de enkele grond dat hij of zij het grondgebied van Litouwen is binnengekomen door de staatsgrens van Litouwen illegaal over te steken. De verwijzende rechter merkt op dat verzoekers om internationale bescherming volgens de vereisten van richtlijn 2013/33 slechts in bewaring kunnen worden gehouden in zeer duidelijk omschreven uitzonderlijke omstandigheden waarin deze richtlijn voorziet en met inachtneming van het noodzakelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, zowel wat de wijze als het doel van die bewaring betreft. De verwijzende rechter betwijfelt of de in artikel 140¹⁷, lid 2, van de wet op de rechtspositie van vreemdelingen bedoelde bewaring aan dergelijke vereisten voldoet en of een dergelijke bewaring als gerechtvaardigd kan worden beschouwd, zelfs gelet op de bedreiging die de massale toestroom van vreemdelingen voor de werking van het migratiestelsel vormt.